

Και ὁ ἁμαξῆς ἐτοιμάσθηκε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν διαταγὴν τοῦ ἀφέντη του, ὑψώνων κατὰ τοῦ ποδηλάτου τὴν στιβαρὰν γροθιά του.

— Ἄμαξῆ! Ἄμαξῆ! Μὴ τὸν κτυπήσῃς! Μὴ!.. Ἦ ἐξώθησα τοῦ πόρου τῆς ὁδοῦ Κηφισοῦ ἀνοίγει καὶ βγαίνει ἡ νεκρὰ πυργοδέσποινα, ἡ ὁποία ἀπὸ τὸ παρῆυθο εἶχε παρακολουθήσῃ ὅλην τὴν σκηνὴν κ' ἔσπευσε νὰ σώσῃ τὸν κινδυνεύοντα Ροδερφόν τῆς.

— Ἄμαξῆ!.. Ἄμαξῆ!.. Μὴ τὸν κτυπήσῃς! Μὴ!.. — Ντροπὴ, ντεμουαζέ! ντροπὴ!.. Μέσα!.. Μέσα ὁ γρήγορα!.. Φωνάζει ἡ παιδαγωγὸς τῆς, ἡ ὁποία τὴν ἀκολουθεῖ ἀσφάκινουσα.

Ὁ ἁμαξῆς τὰ χάνει. Καὶ ἡ φωνὴ τῆς πυργοδέσποινης ἡ ὁποία παρέλασε τὴν γροθιά του, τὴν ἐτοίμην πρὸς δεξιὰν, ἴδωι θάβροσ τὴν ψυχὴν τοῦ συλλεγθέντος ἱππότου.

Καὶ ἡ γροθιά ἀνοψώνεται καὶ καταφέρεται μὲ ὀρμὴν ἐπὶ τοὺς ποταμοὺς τοῦ ἁμαξῆ καὶ τοῦ τὰ ἐξωραίζει μὲ ζωηροτάτας αἱματώδεις γραμμὰς.

Ὁ ἁμαξῆς σκουπίζει τὰ μούτρα του μὲ τὸ μακρόλεπ, ἡ νεκρὰ πυργοδέσποινα ἐκδηλώνει δι' ἐλαφροῦ ἀναστεναγμοῦ τὴν ἀνακούφισίν τῆς διὰ τὴν εὐτυχίαν ἐκείσιν τῆς σκηνῆς, ἡ παιδαγωγὸς ἐγκαλοῦσθαι νὰ τῆς φωνάζῃ νὰ μὴ μέτα καὶ τὸ ποδηλάτου χανταί ἐν μέσῳ νέφους κοινωροῦ, τὴν στιγμὴν ἀκούσθαι τοῦ ὁ μακρὸς ἐμφανίζεται ἔξω φρενῶν, ὡς ἀπο μηχανῆς βεας, γὰρ νὰ καταφέρεται ἄνω ἡ χροστὰν φουσκο τὴν ἄβρον παρεῖν τῆς εὐκισθῆ του Ἀφίδοσ καὶ νὰ τὴν βίβη λιπόθυμον ἐπὶ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς παιδαγωγοῦ.

Ὁ Κ. ΚΟΣΜΑΣ

HEZA POIHMATATA

ΣΤΕΡΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Κάθε νύχτα γυρίζεις, καιρομιοι γέω, ὅλη νύχτα εἶσαι ὁ ἦχος καὶ τὸ τραγοῦδι ἐσὺ, ποῦ ἐμπυλῶναι τὴν ἡμερὰ ἐρημια τ ὁ χωριῶ.

Πάθε ἀπόθε εἶδα τὰ λεικὰ σου μαλλιά, κα' ἀντίκρισα τὴν ὄψη σου ἐπὶ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, καὶ κατεβαίνοντας τὴν παμπάλαια σκάλα τοῦ ἐρημιτηρίου σου ἄκουσα τὸ γέλιο σου νὰ λαχταρίζῃ ἐπὶ πρῶτα κίτρινα φύλλα Ὁ μόνος σου σύντροφος, ὁ ἀγαπημένος σου Ἀράπης, ἐθάβιζε τρεῖς φορές καὶ τρεῖς φορές ἐπὶ τὸν ἐχάιδες ἐμπρός ἐπὶ τὴν θύρα ποῦ ἐξεκινούσες γιὰ τὰ ταξείδια σου ἐπὶ χωριῶ.

Ἐνα τραγοῦδι μοῦ εἶσαι παλῆ κατὰ τὴ μεσάνυχτα, καὶ ὅταν ἀγγυπνῶ ἐπὶ τὸν ἐξώστη μὲ τὰ μουσικὰ λεντοῦδια δὲ βλέπω ἐπὶ τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ σου τίς ἀδελφες νύχτες, τὴν ὄψη σου βλέπω ἐπὶ πάντα καμωγέλι—καὶ τὸ τραγοῦδι σου ἐμπνέ γέω μου τὴ ζωὴ καὶ τὸν πόνο. Ἀλλὰ ἀπόθε, κακόμιοι γέω, μάταια σε περιμένα. Σὲ ἀνιζήτιστα παντοῦ, καὶ ἰώτιστα τοῦ ἀντίλαλους καὶ μῶτιστα τοῦ ἴσκιου νὰ μοῦ ἰπέδν. Μὰ τοῦ κίκου. Τὸ οὐχίαισμα

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ

ΓΑΒΡΙΗΛ Δ' ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ

ΟΝΕΙΡΟ ΕΑΡΙΝΗΣ ΠΡΩΤΑΣ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΑΜΠΡΑΕΤ

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. Καὶ τῶρα, ὁ ἀδελφός... Ἄλλ' ἡ Δέσποινα Βεατριχὴ τὸν ἀγαπᾷ. Ἐπερίμενε νὰ τῆς ἔκωκυρίζε; Ἐκλαίγει, τὴν νύκτα μὲ τὰ νυκτοπούλια... Καυμένο πλάσμα! Δὲν ἐμπιστεύεται σ' ἐνὲν τίποτε καμμιὰ φορὰ;

ΣΙΜΩΝΕΤΤΑ (ἐνταίνει τὴν ἀνοή). Ἀκούε μιὰ φωνή; Εἶν' ὁ γιατρός. Οὐμλεῖ μὲ τὴ γρηῃ, τίς σκέλες... Ἐγὼ πηγαίνω.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. Ποῦ πηγαίνεις; Μὴν εἶσαι κακὴ! Μὴν εἶσαι κακὴ! Ἐλα ἐπὶ θερμότητι. Ἀκουτέ με μιὰ φορὰ! Ἦθελα νὰ σοῦ πῶ... Σιμωνέττα! Σιμωνέττα!

(Παρακολουθεῖ τὴν γυναῖκα ποῦ ἀπομακρύνεται ἐπὶν κήπο μὲτα τοῦς φορῆτας τῶν κυκαρίστων).

ἐνὸς σκύλου τὸ σπαρακτικὸ μ' ἔφερε κάτω ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο σου Πλάτανο. Ἐκρατοῦσες ἀκόμη τὸ φαναράκι σου ἀναμμένο, καὶ σοῦ ἐβλόπιζε τὴ χαρούμενη καὶ γελαστή σου ὄψη τόσο γλυκὰ. Ἐγειρες, ἐγειρες ἐπὶ γῆ. Κακόμιοι γέω, τὸ φαναράκι σου ἀρχίζει νὰ τρεμουσούνη, καὶ σὺ μισόθυστα λόγια μοῦ μιλοῦσες.

— Δὲν ἔξιστα παρὰ μονάχα μονάχος. Ἀκλίμος καὶ καρ ἔμενος. Ἐβλέπω πάντα ἐπὶ τὴν χαρὰ καὶ τὴν θλίψιν ἐνὸς τραγουδιοῦ—σ' ἀφίνω τὸ φίλο μου νὰ σοῦ εἰπῇ τὴν ἱστορίαν τοῦ τραγουδιοῦ μου... Ἄκου τον.

Ὁ μαῦρος σκύλος σου, ὁ πιστός σου φίλος, ὁ Ἀράπης σου, οὐχίαιζε τὸ στεγνὸ σου τραγοῦδι, κακόμιοι γέω..

ΣΠΗΛΙΟΣ ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΜΗΔΕΙΑ

Ἐπάρχουν πολλοὶ οἱ ὁποῖοι φρονοῦν πῶς τὰ ἀρχαῖα δράματα, γὰρ νὰ εἶνε σήμερα ἀνεκτὰ παριστανόμενα ἀπὸ σκηνῆς, πρέπει νὰ περιεστάνωνται μεταφρασμένα ἐπὶν ὁμιλουμένην ἢ καὶ ἐπὶν καθαρῶστα καὶ νὰ ἐρίττανται κἀποῦ δικαστηρὴν σκηρικῆν, συμφωνοῦσταν ὁπωσδήποτε μὲ τὸ σημερινὸν θέατρον.

Αὐτοὶ βεβαίως οὔτε συνεκινήθησαν οὔτ' ἐνθουσιάζθησαν μὲ τὴν παράστασιν τῆς «Μηδείας», τὴν ὁποίαν ἐξακρακτῆριταν καὶ ὡς καθολοκληρίαν περιετῆν.

Ἐπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλοι—καὶ ἐπὶ τὴν τῆσιν, τὴν εὐερίθμον ἴσως, αὐτῶν ἀνήκομεν καὶ μεις—οἱ ὁποῖοι παρακολουθοῦντες ἐξελισσόμενον ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἕνα δράμα ἀρχαῖον, ἀμετάφραστο, ἀτόπιον, ὅπως ἐβγήκε ἀπὸ τὴν ψυχὴν τοῦ ποιητοῦ του, δοκιμάζουσι κἀποῖν βαθεῖαν, καὶ κἀποῖν καθαρῶς καλλιτεχνικὴν συγκίνησιν, προσερχομένη ἐκ τῆς ἀναπαραστάσεως τῆς ἐποχῆς, τῆς ὥρας καὶ τῆς μεγάλῆς ἐποχῆς, εἰς τὴν ὁποίαν πρωτοεπιδόχθηκε τὸ δράμα καὶ δοκιμάζουσι, ἢ τοῦλάχιστον κατορθώνουσι νὰ τὸ πιστεύσων ὅτι οἱ πρῶτοι ἀκρακταί του, πρὸ τῶν ὁποίων ὁ ποιητὴς ἔνοιξε τὴν ψυχὴν του καὶ τοῦς ὠμίλησε μὲ τὴν γλώσσάτου.

Γιὰ τοῦς δευτέρους αὐτοῦς ἡ διδασκαλίαν τῆς «Μηδείας» ἦτο ἀληθινὴ ἐσορτή τὴν ὁποίαν ἔδωκε ὁ κ. Μιστριώτης, ὁ δημιουργὸς τῆς Ἑταιρείας πρὸς διδασκαλίαν ἀρχαίων δραμάτων, ἡ ψυχὴ τῆς Ἑταιρείας, αὐτὴ ἡ ὑπερῆς.

Καὶ γι' αὐτὸ ἐχειροκρότησαν καὶ τοῦς ἐρασιτέχνας οἱ ὁποῖοι κατέβησαν ὑπερανθρώπους ἀληθῶς ἀγῶνας νὰ ἔρθωσι εἰς τὸ ὄψος τῶν ῥῶλων τοῦς ὁποῖους ὑπεκρίνοντο, ἐχειροκρότησαν καὶ τὴν ὁ. Τιβέση ἡ ὁποία ὡς Μηδεῖα εἶχε πρᾶγματι πειγμάς εὐτυχεῖς, ἀποδώσασα ὅλο τὸ τραγικὸν ὄψος μὲ τὸ ὅποιον ὁ Ἑβραῖοὶ περιέβαλε τὸ δημιούργημα του, ἐχειροκρότησαν καὶ τὸν μελοποιήσαντα τὰ χωρικά, ἂν καὶ ἡ μουσικὴ τοῦς ἐράνηκε ὀλίγον μονότονος, ἐχειροκρότησαν καὶ τὸν κ. Μιστριώτην καὶ τοῦ ἐτυχώρησαν μάλιστα καὶ τοῦς λόγους τοῦς ὁποῖους τὸν ηθελεῖς νὰ παραγγέλλῃ ἀπὸ τὸ θεωρεῖόν του στερεοτύπως κατόπιν τῆς πρακτικῆς ἐκείτης ἀρχαίας τραγωδίας. Θὰ ἦτο ἄδικον

ΣΚΙΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Φθάνουσι ἀπὸ τὴν ἀριστερὰ θύρα ἡ γρηῃ ἐπιστάτρια, Θεοδότη, καὶ ὁ Γιατρός. Οὐμλοῦν).

ΘΕΟΔΟΤΗ. Εἶν' ἡ ἀνοῖξις, εἶν' ἡ ἀνοῖξις... Ὅλα ξαναζοῦν. Ξανανήθεις ἀκόμη καὶ τὸ αἷμα... Ἦσθασε, τὴν ἄλλῃ ἡμέρα, νὰ ἰδῇ ἕνα κόκκινον τριαντάφυλλον!

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Πρέπει ν' ἀπομακρυνθῇ τὸ χροῶμα αὐτὸ ἀπὸ τὰ μάτια τῆς, Θεοδότη.

ΘΕΟΔΟΤΗ. Ἦταν ἕνα τριαντάφυλλον ποῦ ἀνῆτε προδοτικὰ, γιατρέ. Κανείς δὲν τὸ ἤξερε κρυμμένο ἐπὶν ῥοδόνα, ἀνάμεσα ἐπὶ τὰς λευκά. Ξέφυγεν ἀπὸ τὴν προσοχὴν τοῦ κηπουροῦ. Ἦ δουτυχισμένη ψυχὴ ἔρριξε μιὰ φωνὴ ἄμα τὸ εἶδε κα' ἄρχισε νὰ τρέμῃ, νὰ τρέμῃ καὶ ὅλη ἡ φοικὴ τῆς νύκτας ἐκείνης τῆς ξαναγύρισε ἐπὶ τὰ μάτια τῆς... Τὸ ἔσπασε ἔπειτα καὶ τὸ ἔβαλεν ἐπὶ τὸ στήθος τῆς, κα' ἐσταύρωσε τὰ χεῖρα ἐπάνω... Κα' ἔλαγε λόγια ποῦ μοῦ ἔσπριζαν τὴν καρδίαν... Χθὲς ἐγύρωσε νὰ ξαπλωθῇ ἐπὶ τὴν ψαρολλίμησ καὶ ν' ἀψήσῃ τίς πλεξούδες ἐπὶν νερὸ νὰ μουσάψων καθὼς τὰ δεμάτια τοῦ λιναριοῦ... Ὅλη ἐκείνη ἡ φοικὴ τοῦ αἵματος τὴν ξαναπῆρε ξαρκικὰ Νοῦθαι ἐπάνω τῆς πάλι τὴν κηλίδα... Ἄ, τὸ θυμωμένον ἐγὼ... Τὰ μαλλιά, τὰ μαλλιά, πρὸ πάντων, ἔσαν μουσαμμένα, συμμαζωμένα ἀπὸ τὸ πηχτὸ αἷμα καὶ δὲν κατορθώνονα νὰ τὰ πλύνουσι... Ἐκείνη ἐγέλασε, ἐγέλασε ἐπὶ λουτροῦ, κάτω ἀπὸ τὰ χεῖρα μου, ἐγέλασε ἀδιάκοπα, χωρὶς

ἂν δὲν ἀπονέμετο ὁ ἀρμόζων ἑπαῖνος καὶ εἰς τὸν κ. Σιγάλαν ὁ ὁποῖος ἐδίδαξε τοῦς ἐρασιτέχνας.

Ἀκούσθηκε μάλιστα κατὰ τὴν παράστασιν τῆς Τρίτης κατὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ θεάτρου καὶ ὁ ἀκόλουθος διάλογος ὁ ὁποῖος εἶνε, νομίζομεν, πρὸς τιμὴν τοῦ ἀκαταπνήτου ἀπαγγέλεως.

— Νομίζω—ἔλεγε κάποιος πρὸς τὸν γείτονά του—ὅτι βλέπω τὴν τακτὴν τοῦ Ἑβραῖοῦ περιεπταμένην ἐπὶν σκηνῆν...

— Ἐγὼ δὲν βλέπω καμμιὰ σκίαν. Βλέπω μόνον ἕνα λαρόγγι νὰ περιεπταται, καὶ τὸ λαρόγγι αὐτὸ θάνηκε διχως ἄλλο ἐπὶν Σιγάλα, ἀφοῦ ἔλοι σχεδὸν ἐπάνω ἐπὶν σκηνῆν ἀπαγγέλλουσι μὲ τὸ λαρόγγι του!

ΘΕΑΤΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ

Ἐπὶ τὸ πέλαγον τὰ πέραντα ξαερωμένα πλάτη Ζητείε νανοῖξῃ ἡ Βίβρα μου καινούργιον μονοπάτι! Μὰ πλώρη, πλώρη—ὀλόγρια—ἀπὸφύρομα λουλούδια Τῆς κελιάσους οἱ Νίφουσι πρωτάκουστα τραγοῦδια.

— Βαρκοῦλα λευκοφτέρουγη, ποῦ πῆς τὸ νεὸ διαβάτη; Ἐπὶ τὸ νεὸ τὸ δρόμο ποῦ ἀνοίξες δὲ φτάνουσι εἰ ἀνέμοι; Ἐπὶ τὸ ὄνειρόν τρέχεις τὴν κορφή, ἔπῃς Νύχτας τὸ πλάτη. Ποῦ ἀνατριχίζοντας τὸ φῶς μὲ τὴν ἄχρῖα πέμει...

Μὰ καὶ ἔσῃ σὺρανθεύμελα σὺν ἡθελες νὰ πρᾶτῃς; Κ' ἐκεῖ τὸ μονοπάτι σου ἐυλόγησεν ἡ χεῖρ, ἠορωῶντας μὲς ἔσῃ νεκρικὴ γαλήνη ἐπὶ τὰ κίθῃια Τῆστέρια νῆσιπέγγουσι τὴν μύρκα νεκροκείλια...

Καὶ τίς φτεροῦγές μου θὰ ἰδῇς νὰ πέτουν κούρασμένες; Ἐπὶ στρατὸς ποῦ ἀνεβαίνουσι μόνον εἰ ψυχῆς θλιμένες!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΣΑΡΩΝΙΚΟΣ

Ἦ τὸ τελευταῖον τραγοῦδι τοῦ ποιητοῦ τοῦ κ. Λάμπρου Πορφόρα ἡ ὁποία εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἐδημοσιεύθηκε ἐτραχυμένως ἔχει ὡς ἔξης:

Καὶ τότε ἀκούω τοῦ κύματος πολλοὺς τραγοῦδιτάδες νὰ παίρνουσι τὴν ἀρίστη καὶ μουσικὴ πνοὴν ποῦ κρούσονται τοῦς κύλους τῶν θαμμένων, οἱ ἀγρόδοι καὶ μιὰ ἀτέλειωτη ἐπὶ αὐτῆ νὰ φτάνουσι βροχί...

ΔΙΑΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τοῦ «Νουμά» πωλοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐδημερίδων καὶ εἰς τὰ κίθκια τῶν πλατειῶν Συντάγματος Ὀμοιοῖας, Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, Βουλῆς καὶ Ὑπουργεῖου Οἰκονομικῶν.

πνοή. Τὴν βλέπω ἀκόμη, τὴν νοιώθω ἔκωκη... Ἄ, πάντα ἡ τὸ ἀκούω αὐτὸ τὸ γέλιο, ἐκείνη τὴ φωνή... Ἦταν σὺν τὴν ἀλυσιδα τοῦ κουβῆ ποῦ τρέμει πρᾶξι, χωρὶς νὰ εἶδῃ ποτὲ τὸ βᾶθος... Τὰ χεῖρα μου ἐπάγωναν.

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Ἐίσαστε ἐκεῖ σεις. Εἰσατε καθὲ τι σεις... Εἶδατε τότε καμμιὰ φορὰ τὸν ἀδελφὸν ἐκείνου, τὸν νεόν ἐκείνον ὅπου ἦθε...

ΘΕΟΔΟΤΗ (Μὲ μὴν ἔκφρασι φωνῆς, σχεδὸν μητρικῆ). Τὸν Βιργίνιο;

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Λέγεται Βιργίνιος; Ἦθε νὰ μοῦ μιλήσῃς.

ΘΕΟΔΟΤΗ. Τὸ ξέρω, τὸ ξέρω.

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Ἐμίλησε καὶ σ' ἐσῆς;

ΘΕΟΔΟΤΗ. Νεῖ, καὶ σ' ἐμένα.

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Ἦθε ξαρκικὰ, μὲ σ' ἄλλο ἰδρωμένο, πολυμέριμος σὺν νῆμελλε νὰ μὲ καλέτῃ σιμὰ ἐπὶ προστόφολο ἐνὸς ἐτοιμοκνήτου... Ἐφαινετο σὺν νὰ ἔξωρητο ἀπὸ μακροῦ, ἀπὸ μακροῦ, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δάτη καὶ τίς ἀροθαλασσῆς... Δὲν τὸν εἶχα ἰδῇ ποτὲ ἐγὼ. Ἄπ' ἀρχῆς, ὅταν παρουσιάσθη ἐμπρός μου ἄφρωνος, τρέμοντας ὄλος, μ' ἐκείνα τὰ μάτια του, σκαρπερίνα, γεμάτα λάιμος, ἐδοκίμασα κα' ἐγὼ δὲν ξέρω ποῖα ἐκπλήξῃ. Δὲν ξέρω γιὰτὶ τὸν ἐσαντήθηκα σὺν ἕνα παιδί τῆς Ἀνοῖξουσι... Ξέρατε σεις ἐρίνοντο αὐτὰ μὲτα σ' ἐκεῖνο τὸ μελαγχολικὸν δωμάτιό μου, ὅπου καθὲ πρωὶ βλέπω νὰ μπαίνουσι τοῦς καυμένους τοῦς ἀρρώστους, γλωμοὺς καὶ προαπνε-

